

a cau d'ull

Viladrau, muntanya d'ametistes

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

El Matagalls és una fita geodèsica situada en un dels extrems del municipi. Damunt del seu llom arrodonit, la creu dedicada a mossèn Cinto Verdaguer és un vèrtex geogràfic que separa —depenent del punt de vista— la comarca del Vallès Oriental de la d'Osona, les muntanyes de les Guillerries de les del Montseny, els bisbats de Girona, de Barcelona i de Vic, i les províncies de Girona amb

la de Barcelona. Al sud queda Mallorca; al nord, el Pirineu; a llevant bufa la tramuntana de Roses i a ponent, el vent d'Agramunt.

Sota els peus de la muntanya d'ametistes que cantava Guerau de Liost hi ha un territori reclus en si mateix, que s'estén fins a la torre de l'Hostal de la Guineu, a quatre passes de l'eix Transversal i a les portes d'una urbanització amb cases de diversos pelatges. Pel

camí, a vol d'ocell, trobarem el santuari de Sant Segimon arrapat a les roques i, encara més amunt, la capella de Sant Miquel dels Barretons. A la vora dels camins, coberts de fullaraca, pasturen les cabres i els excursionistes, i una mica més avall despunta el teulat de l'ermita de l'Erola i els murs del mas de la Sala, on va néixer el que tothom coneixia com a Serrallonga, encara que el seu nom real fos Joan Sala i Ferrer.

>> Masia romànica d'Espinzella.

>> Hostal Bofill.

>> Cabres pasturant a prop de la font de Llops.

>> Carrer d'Arbúcies.

Plaça Major.

>> Mas Vidal.

Si continuem volant com l'ocell, a mà dreta entreveurem els murs de gres roig de la masia romànica d'Espinzella, que brillen com una pedra d'esmolat entre la boscúria i la façana de sis arcs per planta del mas Vidal, que vigila des de temps immemorial la cruïlla de la carretera que mena cap a Sant Sadurní d'Osormort, per on antigament anaven i venien els capitans carlins. Viladrau, el poble, queda una mica més avall, envoltat de xalets d'antics estiuejants i de boires a la deriva.

L'aigua de les deus s'escola lentament cap a les rieres i és la mateixa que alimenta dues plantes embotelladores que després exposen els seus productes —tot lluint el nom del municipi— a les

lleixes dels supermercats. Mentrestant, a la plaça Major la gent pren la fresca, amb aquell punt d'orgull de ser de Viladrau, però amb una cervesa a la mà, perquè l'aigua es guarda per a altres menesters. Damunt del seu cap, ocells diversos sobrevolen inquiets aquest espai irregular, passen arran dels teulats de les cases, de l'Hostal Bofill i l'Hostal de la Glòria, i rodegen l'església de Sant Martí, d'arrels romàniques, però amb una agulla revestida de peces de ceràmica de colors.

A la cantonada on comença el carrer d'Arbúcies, com si emergís de l'ull buit d'una antiga finestra, hi ha una bruixa pintada al mur amb un mirall per cara que adverteix al passant que «Totes

som bruixes». Si us atureu un instant, hi veureu el vostre rostre reflectit, alhora que una inscripció us recordarà que Viladrau és el poble on més dones (catorze, en total) van ser condemnades a mort per bruixeria.

Més amunt, en un lloc destacat del mateix carrer, un immens rètol fet amb rajoles cuites informa els forasters de les excursions pintoresques que es poden fer des del centre del poble: vint minuts fins al mas Molins, trenta fins al castanyer de les Nou Branques, quaranta-cinc fins al turó de les Cabrades, una hora i mitja fins al gorg Negre i gairebé quatre hores fins a Santa Fe del Montseny, als quals s'ha de sumar sempre l'imprescindible camí de tornada.

>> Paisatge tardoral al vessant del Matagalls.

>> Cim del Matagalls.

